

Απόφαση 460 / 2018 (Α1, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 460/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α1' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Λέκκα Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Αθανάσιο Καγκάνη, Αλτάνα Κοκκοβού, Ιωάννη Μπαλιτσάρη και Αγγελική Τζαβάρα Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 2 Οκτωβρίου 2017, με την παρουσία και του Γραμματέα Γεωργίου Φιστούρη, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας: Ανώνυμης Τεχνικής Εταιρείας με την επωνυμία "...", που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο της Κατερίνα Κώτση, που ανακάλεσε την από 29/9/2017 δήλωση για παράσταση κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, παραστάθηκε στο ακροατήριο και κατέθεσε προτάσεις.

Της αναιρεσιβλήτου: Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία "... ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ" και τον διακριτικό τίτλο "... ΑΕ", που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα (καθολικό διάδοχο της Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία "... Α.Ε."), η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Γεώργιο Μπακταλιά και κατέθεσε προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 8/5/2007 αγωγή της ήδη αναιρεσείουσας, που κατατέθηκε στο Εφετείο Αθηνών.

Εκδόθηκε η 6762/2013 απόφαση του ίδιου Δικαστηρίου με την οποία κήρυξε εαυτό αναρμόδιο και παρέπεμψε την υπόθεση προς εκδίκαση στο Εφετείο Πειραιώς.

Εκδόθηκε η 245/2015 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Πειραιώς, την αναίρεση της οποίας ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 21/12/2015 αίτησή της.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Αλτάνα Κοκκοβού ανέγνωσε την από 11/1/2017 έκθεση του κωλυμένου να μετάσχει στη σύνθεση του παρόντος Δικαστηρίου, τότε Αρεοπαγίτη και ήδη Προέδρου του Αρείου Πάγου Βασιλείου Πέππα, με την οποία εισηγήθηκε να γίνει δεκτός ο τρίτος λόγος της αιτήσεως και να απορριφθεί κατά τα λοιπά η αίτηση αναίρεσεως.

Η πληρεξούσια της αναιρεσείουσας ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως, ο πληρεξούσιος της αναιρεσιβλήτου την απόρριψή της και καθένας την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την κρινόμενη από 21-12-2015 αίτηση αναίρεσης προσβάλλεται η αντιμωλία των διαδίκων εκδοθείσα υπ' αριθ. 245/2015 τελεσίδικη απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Πειραιώς. Με την απόφαση αυτή απορρίφθηκε ως μη νόμιμη η από 24-12-2010 αγωγή της αναιρεσείουσας κατά της αναιρεσίβλητης, που είχε ασκηθεί ενώπιον του Εφετείου Αθηνών και είχε παραπεμφθεί με την υπ' αριθ. 6762/2013 απόφασή του στο παραπάνω δικαστήριο, ως καθύλην και κατά τόπον αρμόδιο. Ειδικότερα, με την αγωγή αυτή, όπως παραδεκτά περιορίστηκε, η αναιρεσείουσα ζήτησε να υποχρεωθεί η αναιρεσίβλητη να της καταβάλει τόκους (υπερημερίας και δικονομικούς) επί κεφαλαίου, που η υποχρέωση καταβολής του είχε αναγνωρισθεί με την υπ' αριθ. 6345/2009 απόφαση του Εφετείου Αθηνών και συγκεκριμένα α) για το ποσό των 2.793.242,28€ για το διάστημα από την επομένη της επίδοσης της από 4-12-2009 εξώδικης όχλησης στις 8-12-2009, άλλως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι τις 18-4-2013, που καταβλήθηκε το κεφάλαιο και β) για το ποσό των 207.563,11€ για το διάστημα από την επομένη της επίδοσης της ως άνω εξώδικης όχλησης, άλλως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι τις 24-7-2013, που καταβλήθηκε το κεφάλαιο αυτό. Η αίτηση αναίρεσης ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (αρθ. 552, 553, 556, 558, 564, 566 παρ.1 ΚΠολΔ). Είναι συνεπώς παραδεκτή (αρθ. 577 παρ. 1 ΚΠολΔ) και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της.

Κατά την έννοια του άρθρου 559 αριθ. 1 του ΚΠολΔ, παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που ιδρύει τον προβλεπόμενο από τη διάταξη αυτή λόγο αναίρεσης, υπάρχει όταν ο κανόνας δικαίου είτε ερμηνεύτηκε εσφαλμένα, δηλαδή το δικαστήριο της ουσίας προσέδωσε σ' αυτόν έννοια διαφορετική από την αληθινή, είτε δεν εφαρμόστηκε, ενώ συντρέχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του, είτε εφαρμόστηκε, ενώ αυτές δεν συντρέχαν (ΟΛΑΠ 4/2005, 7/2006). Έτσι με τον παραπάνω λόγο αναίρεσης, ελέγχονται τα σφάλματα του δικαστηρίου της ουσίας κατά την εκτίμηση της νομικής βασιμότητας της αγωγής ή των ισχυρισμών (ενστάσεων) των διαδίκων, καθώς και τα νομικά σφάλματα κατά την έρευνα της ουσίας της διαφοράς, (ΟΛΑΠ 20/2005). Περαιτέρω, κατά τα άρθρα 340 και 345 εδ. α' ΑΚ, ο οφειλέτης ληξιπρόθεσμης παροχής γίνεται υπερήμερος, αν προηγήθηκε δικαστική ή εξώδικη όχληση του δανειστή. Όταν πρόκειται για χρηματική οφειλή, ο δανειστής σε περίπτωση υπερημερίας έχει δικαίωμα να απαιτήσει τον τόκο υπερημερίας που ορίζεται από το νόμο ή με δικαιοπραξία χωρίς να είναι υποχρεωμένος να αποδείξει ζημία. Κατά δε το άρθρο 346 ΑΚ ο οφειλέτης χρηματικής οφειλής, και αν δεν είναι υπερήμερος, οφείλει νόμιμους τόκους, αφότου επιδόθηκε η αγωγή για το ληξιπρόθεσμο χρέος. Από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων προκύπτει, ότι προϋπόθεση της υπερημερίας του οφειλέτη και της υποχρέωσής του εκ της αιτίας αυτής για οφειλή τόκων (υπερημερίας) είναι το ληξιπρόθεσμο (απαιτητό) της χρηματικής οφειλής. Προϋπόθεση επίσης για την οφειλή νομίμων (δικονομικών) τόκων, κατά το άρθρο 346 ΑΚ, είναι ομοίως

το ληξιπρόθεσμο του χρηματικού χρέους. Ειδικότερα, επί της διαπλαστικής αγωγής για τον καθορισμό, κατά δίκαιη κρίση, σύμφωνα με τα άρθρα 371-373 ΑΚ, της εργολαβικής αμοιβής, ως προς την οποία δεν υπήρχε συγκεκριμένη συμφωνία στην εργολαβική σύμβαση, αλλά αφέθηκε ο καθορισμός της σε μεταγενέστερη συμφωνία από τα συμβαλλόμενα μέρη και το ένα από αυτά αρνείται να συμπράξει, πριν τον καθορισμό της με τη διαπλαστική δικαστική απόφαση ούτε ο εργοδότης, ούτε ο εργολάβος γνωρίζουν το ακριβές ύψος της που είναι αόριστο και αβέβαιο. Η απόφαση του δικαστηρίου που είναι προσδιοριστική της παροχής, συμπληρώνει τη σύμβαση, ως προς την αοριστία της παροχής, με συνέπεια πριν από το δικαστικό αυτό προσδιορισμό, δεν υπάρχει γεννημένη αξίωση προς παροχή και δεν παράγεται υπερημερία του οφειλέτη από τη μη πληρωμή.

Συνεπώς, η εργολαβική αμοιβή, το ύψος της οποίας προσδιορίζει το δικαστήριο, καθίσταται ορισμένη και απαιτητή από την τελεσιδικία της διαπλαστικής απόφασης, που την προσδιορίζει, και από την επίδοση της τελεσιδικίας, αυτής απόφασης ο εργοδότης οφείλει τόκους υπερημερίας, καθώς και δικονομικούς. Στην προκειμένη περίπτωση από την παραδεκτή επισκόπηση, κατ' άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ, της προσβαλλόμενης απόφασης, προκύπτει ότι το Εφετείο, κατά την εκτίμηση της νομικής βασιμότητας της αγωγής της αναιρεσείουσας, δέχτηκε τα ακόλουθα: "...η ενάγουσα Ανώνυμη Τεχνική Εταιρεία με την επωνυμία "...", άσκησε ενώπιον του Εφετείου Αθηνών, την... από 24-12-2010 ... αγωγή της, στην οποία εκθέτει ότι, δυνάμει της υπ' αριθ. 2829/2002 απόφασης του Υπουργού Δικαιοσύνης, ανατέθηκε στην εναγομένη κατασκευαστική εταιρεία το έργο "Μελέτη και Κατασκευή με αυτεπιστασία, Επείγουσες εργασίες προσθήκης κελιών στις δικαστικές φυλακές ανδρών και γυναικών του Κορυδαλλού, για τη βελτίωση των συνθηκών λειτουργίας τους" και ότι η τελευταία, προκειμένου να ανταποκριθεί με ταχύτητα στην ολοκλήρωση του έργου, διαχώρισε αυτό σε οκτώ τμήματα, τα οποία ανέθεσε σε αντίστοιχους εργολάβους, μεταξύ των οποίων και σ' αυτήν (ενάγουσα). Ότι με την από 15-7-2002 Σύμβαση, της ανέθεσε η εναγομένη τη διαμόρφωση 24 κελιών υψίστης ασφαλείας στη γυναικεία πτέρυγα των Φυλακών, με αντίστοιχη διαμόρφωση των διαδρόμων πρόσβασης, αύλιου χώρου, χώρων επισκεπτηρίων και την εγκατάσταση συστημάτων ασφαλείας στους ανωτέρω χώρους και στους άλλους υπαίθριους χώρους της εν λόγω πτέρυγας. Ότι λόγω του επείγοντος χαρακτήρα του έργου ...η ενάγουσα ανέλαβε την εκτέλεση του έργου χωρίς να υπάρχει λεπτομερής περιγραφή των επιμέρους εργασιών και υλικών, μελέτη εφαρμογής κλπ, αλλά και συγκεκριμένη συμφωνία περί της αμοιβής της. Ότι εκτέλεσε και παρέδωσε το συμφωνηθέν έργο, πλην όμως η εναγομένη αρνείτο να της καταβάλει τη νόμιμη αμοιβή της, έναντι της οποίας της είχε καταβάλει μόνο το ποσό των 500.000,00 ευρώ και ότι για το λόγο αυτό, άσκησε την από 8-5-2007 αγωγή-προσφυγή, με την οποία ζήτησε να καθοριστούν οι τιμές μονάδος εργασιών, σύμφωνα με τις τιμές των επίσημων εγκεκριμένων τιμολογίων με τις προσαυξήσεις συντελεστή επιβάρυνσης, άλλως να καθοριστούν οι τιμές μονάδας κατά δίκαια κρίση του Δικαστηρίου, να αναγνωριστεί η υποχρέωση της εναγομένης να της καταβάλει την ορισθησομένη αμοιβή, άλλως να αναγνωριστεί ότι η εναγομένη οφείλει να της καταβάλει το ποσόν των 3.753.251 ευρώ, αφαιρουμένου του ποσού των 500.000,00 ευρώ που ήδη είχε εισπράξει, με το νόμιμο τόκο, κυρίως με τις εκ της συμβάσεως διατάξεις, επικουρικά δε με αυτές του αδικαιολόγητου πλουτισμού. Επί της εν λόγω αγωγής- προσφυγής εκδόθηκε η υπ' αριθ. 6345/2009 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, η οποία έκανε δεκτή την αγωγή ως προς την κύρια βάση

της και το πρώτο διαζευκτικά σωρευμένο αίτημα, προσδιόρισε τις τιμές μονάδος εργασιών και κατά δίκαια κρίση καθόρισε το ύψος της αμοιβής που η εναγομένη οφείλει στην ενάγουσα, στο ποσόν των 3.424.507,20 ευρώ, πλέον ΦΠΑ 19% (ανερχομένου στο ποσόν των 650.656,37 ευρώ), από το οποίο ποσόν αφαίρεσε το ποσό των 500.000.00 ευρώ, που ήδη είχε καταβάλει ως αμοιβή η εναγομένη και αναγνώρισε την υποχρέωση της τελευταίας να καταβάλει στην ενάγουσα το συνολικό ποσό των 3.753.521 ευρώ, απορριπτομένου του αιτήματος περί αναγνώρισεως τόκων επί του παραπάνω ποσού, δεχόμενο το δικαστήριο ότι, πριν από το δικαστικό προσδιορισμό, δεν υπάρχει γεννημένη αξίωση προς παροχή και συνακόλουθα, μη υφισταμένης προσδιορισμένης εκπληρώσιμης παροχής, δεν παράγεται υπερημερία του οφειλέτη από τη μη πληρωμή και επομένως, επί μη προσδιορισθείσας χρηματικής παροχής, δεν υπάρχει έδαφος περί υποχρεώσεως του οφειλέτη σε πληρωμή τόκων υπερημερίας και καταβολή νόμιμων (δικονομικών) τόκων. Περαιτέρω, σύμφωνα με δήλωση της ενάγουσας, που καταχωρήθηκε στα οικεία πρακτικά κατά τη δικάσιμο της 1-10-2013, αλλά και στις από 1-10-2013 κατατεθείσες προτάσεις της, ενώπιον του Εφετείου Αθηνών, δήλωσε ότι η εναγομένη της κατέβαλε το ως άνω οφειλόμενο ποσό και δη ένα μέρος ύψους 2.793.242,28 ευρώ την 18-4-2013 και το υπόλοιπο ποσό, ύψους 207.536,11 ευρώ την 24-7-2013, οπότε εξόφλησε πλήρως την κύρια οφειλή της. Κατόπιν αυτών, με την αυτή δήλωση η ενάγουσα, αφού περιόρισε παραδεκτά, λόγω των καταβολών αυτών την απαίτηση της, ζήτησε περαιτέρω, να υποχρεωθεί η εναγομένη να της καταβάλει μόνο τους αναλογούντες οφειλόμενους τόκους υπερημερίας που αντιστοιχούν στα παραπάνω ποσά και δη να της καταβάλει, (α) για το ποσό των 2.793.242,28 ευρώ για το διάστημα από την επομένη επίδοσης της από 4-12-2009 εξωδίκου οχλήσεως (8-12-2009), άλλως από της επιδόσεως της κρινομένης αγωγής (5-1-2011), μέχρι την 18-4-2013 ημερομηνία καταβολής του ως άνω ποσού και (β) για το ποσό των 207.536,11 ευρώ για το διάστημα από την επομένη επίδοσης της ως άνω, από 4-12-2009 εξωδίκου οχλήσεως, άλλως από της επιδόσεως της κρινομένης αγωγής μέχρι την 24-7-2013, ημερομηνία καταβολής του ως άνω υπόλοιπου ποσού. Η εναγομένη αρνείται την υπό κρίση αγωγή, όπως αυτή περιορίστηκε...και περαιτέρω πρότείνει τον ισχυρισμό ότι επί διαπλαστικής αγωγής, όπως εν προκειμένω, προς προσδιορισμό, του κατά κρίσιν "αγαθού ανδρός" ύψους της παροχής, που λόγω της αοριστίας και αβεβαιότητας δεν έχει ορισθεί, πριν το δικαστικό της προσδιορισμό μεταξύ των συμβαλλομένων μερών, ο έτερος διάδικος οφειλέτης της παροχής, δεν οφείλει τόκους υπερημερίας και δικονομικούς, πριν από την επίδοση σε αυτόν, της προσδιορίζουσας την παροχή τελεσιδικής διαπλαστικής αποφάσεως, οπότε καθίσταται αυτή ορισμένη και απαιτητή και επομένως η επιδίωξη επιδικάσεως των τόκων υπερημερίας με την υπό κρίσιν αγωγή, με αφετηρία προγενέστερο χρόνο από την επίδοση της υπ' αριθ. αποφάσεως 6345/2009 μετά την τελεσιδικία της, είναι απορριπτέα ως νόμω αβάσιμη. Επί του ισχυρισμού τούτου της εναγομένης, πρέπει να αναφερθούν...τα ακόλουθα:...κατά το ...άρθρο 21 του από 26-6/10-7-1944 κωδ. διατάγματος, το οποίο διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά την εισαγωγή του ΑΚ (άρθρο 109 παρ. 2 Εισ. Ν.ΑΚ), επί της διαπλαστικής αγωγής για τον προσδιορισμό κατά "δικαία κρίση" των προσδιοριζόμενων εργολαβικών τιμών μονάδος, το ακριβές ύψος των οποίων, λόγω της αοριστίας και της αβεβαιότητας που ενέχουν, δεν είναι γνωστό, πριν από τον δικαστικό προσδιορισμό τους, ούτε στον εργολάβο κατασκευαστή ούτε στον εργοδότη - οφειλέτη, ο τελευταίος οφείλει τόκους (υπερημερίας και δικονομικούς) από την επίδοση σ' αυτόν της προσδιορίζουσας την

εργολαβική τιμή μονάδος τελεσίδικης διαπλαστικής απόφασης, αφότου αυτό καθίσταται ορισμένο και απαιτητό.

Συνεπώς, ο τόκος υπερημερίας (6%) ετησίως οφειλόμενος από το Δημόσιο και εν προκειμένω από την εναγομένη, που απολαύει, κατά τα προαναφερόμενα στην άνω μείζονα νομική σκέψη, όλων των διοικητικών, οικονομικών και δικαστικών ατελειών, καθώς και όλων των δικονομικών προνομίων του Δημοσίου, αρχίζει μόνο από την επίδοση της υπ' αριθμ. 6345/2009 τελεσίδικης απόφασης του Εφετείου Αθηνών, με την οποία προσδιορίζεται η τιμή του εργολαβικού ανταλλάγματος κατά δικαία κρίση. Ως δε διαπλαστικού χαρακτήρος απόφαση, δεν έχει αναδρομική δύναμη και πριν από το χρόνο προσδιορισμού της τιμής αυτής, διότι δεν υφίσταται γεγεννημένη αξίωση προς παροχή και επομένως, δεν παράγεται και υπερημερία του οφειλέτου εκ της μη πληρωμής, αφού δεν υφίσταται προσδιορισμένη εκπληρώσιμη παροχή και δεν υφίσταται επίσης, έδαφος εφαρμογής του αρθρ. 345 ΑΚ περί υποχρέωσης του οφειλέτου για πληρωμή τόκων υπερημερίας, καθόσον δεν αρκεί, κατά τα προαναφερόμενα, εξώδικη όχληση ή επίδοση της αγωγής. Με βάση τα ανωτέρω, η ενάγουσα Τεχνική Εταιρεία, η οποία ζητεί με την υπό κρίση αγωγή της, τόκους υπερημερίας για χρόνο πριν από την επίδοση της προαναφερόμενης (6345/2009) τελεσίδικης απόφασης, η οποία προσδιόρισε το ύψος της παροχής της και με αφετηρία ειδικότερα το χρόνο επιδόσεως της από 4-12-2009 εξώδικης-δήλωσης- πρόσκλησης και όχι από την επίδοση στην εναγόμενη της προσδιορίζουσας την εργολαβική τιμή μονάδος των εργασιών, που προσδιορίστηκε με την προαναφερόμενη τελεσίδικη υπ' αριθ. 6345/2009 διαπλαστική απόφαση του Εφετείου Αθηνών και επικουρικώς από της επιδόσεως της υπό κρίση αγωγής, στην εναγομένη, κρίνεται απορριπτέα, ως νομικά αβάσιμη...". Με τις παραδοχές αυτές το Εφετείο δέχτηκε ότι η τεθείσα υπό την κρίση του αγωγή, με την οποία η αναιρεσείουσα, μετά τον παραδεκτό περιορισμό του αιτήματός της, ζήτησε από την αναιρεσίβλητη την επιδίκαση τόκων υπερημερίας επί της παροχής, ήτοι του εργολαβικού ανταλλάγματος της μεταξύ τους σύμβασης, που προσδιορίστηκε με την υπ' αριθ. 6345/2009 διαπλαστική απόφαση του Εφετείου Αθηνών κατά δικαία κρίση, από χρόνο προγενέστερο της επίδοσης της απόφασης αυτής και συγκεκριμένα από την επίδοση στις 8-12-2009 της από 4-12-2009 εξώδικης όχλησης της αναιρεσίβλητης από την αναιρεσείουσα, ήταν μη νόμιμη. Για την ως άνω απορριπτική κρίση της αναιρεσιβαλλόμενης και στήριξη του διατακτικού της ήταν αρκετή η αιτιολογία της, ότι πριν από το χρόνο προσδιορισμού της τιμής του εργολαβικού ανταλλάγματος με την άνω διαπλαστική απόφαση δεν υφίσταται γεννημένη αξίωση προς παροχή και επομένως, στην περίπτωση αυτή, προηγούμενη εξώδικη όχληση ή ακόμη και επίδοση της αγωγής για τον προσδιορισμό της τιμής του εργολαβικού ανταλλάγματος κατά δικαία κρίση, δεν παράγει υπερημερία του οφειλέτη και δεν τυγχάνει εφαρμογής το άρθρο 345 ΑΚ, ώστε να γεννάται υποχρέωση του για πληρωμή τόκων υπερημερίας επ' αυτού (εργολαβικού ανταλλάγματος). Η αναιρεσείουσα με τους πρώτο και δεύτερο λόγους της αίτησης αναίρεσης, αποδίδει στην αναιρεσιβαλλόμενη την πλημμέλεια από τον αριθ. 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, για ευθεία παραβίαση των ουσιαστικού δικαίου διατάξεων των άρθρων 5 παρ. 15 ν. 2229/1994 και 21 του από 26-6/10-7-1944 Κωδ. Διατάγματος (Κώδικα Δικών Δημοσίου), με τις οποίες ορίζεται το μεν ότι οι δημόσιες επιχειρήσεις που ανήκουν στο δημόσιο τομέα και ελέγχονται και εποπτεύονται από το Κράτος, όπως είναι η αναιρεσίβλητη, απολαμβάνουν όλων των διοικητικών, οικονομικών και δικαστικών ατελειών,

καθώς και όλων των δικονομικών προνομίων του Δημοσίου και ότι οι διατάξεις του Κώδικα Δικών Δημοσίου εφαρμόζονται και στις εταιρείες αυτές και αφετέρου ότι ο νόμιμος και ο της υπερημερίας τόκος πάσης του Δημοσίου οφειλής, ορίζεται εις 6% ετησίως και αρχίζει από την επίδοση της αγωγής. Πιο συγκεκριμένα μέμφεται ότι το Εφετείο εφάρμοσε τις άνω διατάξεις, οι οποίες όμως δεν ήταν εφαρμοστέες για την αναιρεσίβλητη, διότι με αυτές παραβιάζονται οι υπέρτερες τυπικής ισχύος διατάξεις των άρθρων 4 παρ.1 και 20 του Συντάγματος, 6 της ΕΣΔΑ, 1 παρ. 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ και 14 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα και σε κάθε περίπτωση, διότι η αναιρεσίβλητη απολαύει μόνο τα δικονομικά προνόμια του Δημοσίου (ατέλειες) και όχι και εκείνα, που θεσπίζονται με ουσιαστικού δικαίου διατάξεις, όπως είναι το άρθρο 21 του Κώδικα Δικών Δημοσίου και απέρριψε την αγωγή της, ενώ έπρεπε να εφαρμόσει τις διατάξεις του ΑΚ για την υπερημερία και να δεχτεί το αίτημά της για την επιδίκαση τόκων υπερημερίας από την επίδοση στην αναιρεσίβλητη στις 8-12-2009 της από 4-12-2009 εξώδικης δήλωσης - όχλησης - πρόσκλησης αυτής, υπολογιζόμενων με το νόμιμο επιτόκιο υπερημερίας, που ισχύει για ιδιώτες οφειλέτες. Οι λόγοι όμως αυτοί είναι απορριπτέοι, ως ερειδόμενοι επί εσφαλμένης προϋπόθεσης, διότι το Εφετείο δεν απέρριψε την αγωγή ως μη νόμιμη, κατ' εφαρμογή των προαναφερομένων διατάξεων, αλλά την απέρριψε με την αιτιολογία, ότι πριν την επίδοση της υπ' αριθ. 6345/2009 τελεσίδικης απόφασης, που προσδιόρισε το ύψος της παροχής της αναιρεσειούσας κατά δικαία κρίση δεν παράγεται υπερημερία και υποχρέωση για πληρωμή τόκων, αφού δεν υφίσταται προσδιορισμένη εκπληρώσιμη παροχή. Η αναφορά δε από το Εφετείο των προαναφερομένων διατάξεων έγινε πλεοναστικώς, χωρίς να είναι αναγκαίο και χωρίς επιπλέον να τις εφαρμόσει και να προχωρήσει σε προσδιορισμό οφειλόμενων τόκων, κατ' εφαρμογή του ανωτέρω διατάγματος (6% ετησίως), αφού απέρριψε την αγωγή ως μη νόμιμη με την προαναφερόμενη όμως αιτιολογία. Τέλος, με τον τρίτο επικουρικό λόγο της αίτησης αναίρεσης μέμφεται η αναιρεσειούσα την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, ότι κατά παραβίαση της ουσιαστικής διάταξης του άρθρου 346 ΑΚ και σε κάθε περίπτωση του άρθρου 21 του Κώδικα Δικών Δημοσίου, που αυτή επικαλείται, το Εφετείο, απέρριψε, ως μη νόμιμη, την αγωγή, κατά το επικουρικό αίτημά της για επιδίκαση τόκων, υπολογιζόμενων προς 6% ετησίως, από την επομένη της επίδοσης της υπό κρίση αγωγής, αν και αυτή έλαβε χώρα σε χρόνο μεταγενέστερο της επίδοσης, στις 5-2-2010, της υπ' αριθ. 6345/2009 διαπλαστικής απόφασης του Εφετείου Αθηνών. Όπως προκύπτει από το επισκοπούμενο, κατ' άρθρο 561 παρ.2 ΚΠολΔ, περιεχόμενο της υπό κρίση αγωγής, σ' αυτήν πράγματι γίνεται ρητή επίκληση του χρόνου επίδοσης στην αναιρεσειούσα της υπ' αριθ. 6345/2009 διαπλαστικής απόφασης του Εφετείου Αθηνών, στις 5-2-2010, ήτοι σε χρόνο προγενέστερο της επίδοσης σ' αυτήν της υπό κρίση από 24-12-2010 αγωγής.

Συνεπώς, κατά το χρόνο επίδοσης της αγωγής αυτής υπήρχε γεννημένη αξίωση της αναιρεσειούσας προς παροχή του εργολαβικού ανταλλάγματος, ώστε η επίδοση της ήταν ικανή να επιφέρει τα από το άρθρο 346 ΑΚ έννομα αποτελέσματα της οφειλής δικονομικών τόκων. Επομένως, πρέπει ο λόγος αυτός να γίνει δεκτός ως βάσιμος. Κατ' ακολουθίαν, πρέπει η αίτηση αναίρεσης να γίνει δεκτή και να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, κατά το μέρος που απέρριψε ως μη νόμιμη και το επικουρικό αίτημα της αγωγής για επιδίκαση τόκων επί του κεφαλαίου (εργολαβικού ανταλλάγματος) από την επομένη ημέρα της επίδοσής της. Στη συνέχεια πρέπει η υπόθεση κατά το μέρος αυτό να παραπεμφθεί για

περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Εφετείο, αφού είναι δυνατή η σύνθεσή του από άλλους δικαστές από αυτούς που εξέδωσαν την αναιρούμενη απόφαση, κατά την παρ. 3 του άρθρου 580 ΚΠολΔ, όπως η παράγραφος αυτή αντικαταστάθηκε με το άρθρο 65 του ν. 4139/2013. Περαιτέρω, πρέπει να διαταχθεί, κατά την παρ. 4 του άρθρου 495 ΚΠολΔ, που προστέθηκε με το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 4055/2012, η απόδοση στους αναιρεσείοντες του παραβόλου των τριακοσίων (300) ευρώ, που καταβλήθηκε από αυτούς, όπως αυτά αναφέρονται στην υπ' αριθ. 119/2015 έκθεση κατάθεσης της αίτησης αναίρεσης που συντάχθηκε από τη γραμματέα του Εφετείου Πειραιά. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα της αναιρεσείουσας, που κατέθεσε προτάσεις, πρέπει να επιβληθούν κατά ένα μέρος σε βάρος της αναιρεσίβλητης, λόγω της εν μέρει νίκης και ήττας της, κατά το σχετικό περί τούτου αίτημα αυτής, όπως αναφέρεται ειδικότερα στο διατακτικό (άρθ. 178, 183, 189 παρ.1, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί την υπ' αριθ. 245/2015 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Πειραιώς, όπως ειδικότερα αναφέρεται στο αιτιολογικό.

Παραπέμπει την υπόθεση κατά το μέρος αυτό για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο παραπάνω Εφετείο, που θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές από αυτούς που εξέδωσαν την αναιρούμενη απόφαση.

Διατάσσει την απόδοση στην αναιρεσείουσα του παραβόλου των τριακοσίων (300) ευρώ, που καταβλήθηκε από αυτή.

Καταδικάζει την αναιρεσίβλητη στα εν μέρει δικαστικά έξοδα της αναιρεσείουσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων (1000) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 15 Ιανουαρίου 2018.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 5 Μαρτίου 2018.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ